

Srážky ze mzdy a insolvence

Jestliže v průběhu exekuce na majetek povinného srážkami ze mzdy povinného nastanou účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení vedeného na majetek povinného uvedené v § 109 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona, provádí plátce mzdy srážky ze mzdy povinného dále, ale nevyplácí je oprávněnému (soudnímu exekutorovi), dokud tyto účinky nepominou. Pominou-li účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení na základě některého z „jiných“ rozhodnutí o insolvenčním návrhu (§ 142 a § 146 odst. 1 insolvenčního zákona), vyplatí plátce mzdy povinného sražené částky oprávněnému (soudnímu exekutorovi). Bude-li rozhodnuto o úpadku povinného, bude postup plátce mzdy povinného ohledně sražených částek závislý na zvoleném způsobu řešení úpadku dlužníka; po prohlášení konkursu je vyplatí insolvenčnímu správci (§ 246 odst. 1 insolvenčního zákona), při oddlužení zpeněžením majetkové podstaty je vyplatí insolvenčnímu správci jako dlužníkův majetek nabytý předtím, než nastaly účinky schválení oddlužení (§ 398 odst. 2 insolvenčního zákona) a od účinnosti rozhodnutí o schválení oddlužení již další srážky ze mzdy povinného ve vazbě na daný výkon rozhodnutí nebo exekuci neprovádí a při oddlužení plněním splátkového kalendáře je vyplatí povinnému (dlužníku) a od účinnosti rozhodnutí o schválení oddlužení již další srážky ze mzdy povinného ve vazbě na daný výkon rozhodnutí nebo exekuci neprovádí (srov. § 409 odst. 2 insolvenčního zákona) [postup plátce mzdy podle § 406 odst. 3 písm. d/ insolvenčního zákona je již navázán na insolvenční řízení].

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 Cdo 5295/2016-100, ze dne 28.11.2018)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce A. H., narozeného XY, bytem XY, zastoupeného Mgr. M.O., advokátem, se sídlem v U.H., proti žalovanému MAKOVEC a. s., se sídlem v P., zastoupenému JUDr. P.K., advokátem, se sídlem v P., o zaplacení částky 60.827 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Prostějově pod sp. zn. 8 C 194/2013, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. března 2016, č. j. 17 Co 141/2015-72, tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. března 2016, č. j. 17 Co 141/2015-72, a rozsudek Okresního soudu v Prostějově ze dne 15. ledna 2015, č. j. 8 C 194/2013-44, se zrušují a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 15. ledna 2015, č. j. 8 C 194/2013-44, Okresní soud v Prostějově (dále jen „okresní soud“):

1/ Zamítl žalobu, kterou se žalobce (A. H.) domáhal vůči žalovanému (MAKOVEC a. s.) zaplacení částky 60.827 Kč s příslušenstvím tvořeným (specifikovaným) zákonným úrokem z prodlení za dobu od 16. prosince 2011 do zaplacení (bod I. výroku).

2/ Uložil žalobci zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 11.180,40 Kč (bod II. výroku).

Insolvenční soud vyšel ve skutkové rovině z toho, že:

1/ Žalobce má pohledávku vůči J. S. (dále též jen „povinný“ nebo „J. S.“) přiznanou vykonatelným rozhodnutím soudu, podle něhož byla nařízena exekuce. Podle zjištění soudů byl vydán exekuční příkaz k provedení exekuce srážkami ze mzdy povinného k uspokojení pohledávky žalobce (oprávněného). Povinný pobíral mzdu od žalovaného (poddlužníka).

2/ Žalovaný (poddlužník) v době od listopadu 2011 do května 2012 nevyplácel žalobci (oprávněnému) ani soudnímu exekutorovi částky sražené ze mzdy povinného, neboť insolvenčním návrhem povinného ze dne „14. listopadu 2011“ (správně ze dne 11. listopadu 2011) bylo zahájeno insolvenční řízení na majetek povinného, vedené u Krajského soudu v Brně (dále jen „insolvenční soud“) pod sp. zn. KSBR 31 INS XY.

3/ Insolvenční řízení skončilo usnesením o zastavení řízení, které nabylo právní moci dne 24. října 2012.

4/ Podanou žalobou (došlou okresnímu soudu dne 26. dubna 2013) se žalobce (oprávněný) domáhal vůči žalovanému (poddlužníku) zaplacení částky odpovídající srážkám ze mzdy za období od listopadu 2011 do května 2012.

Na takto ustaveném základě dospěl okresní soud - vycházející z ustanovení § 292 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), a z ustanovení § 109 odst. 1 písm. c/ a § 111 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) - k následujícím závěrům:

V daném případě byla předmětem sporu otázka, zda žalovaný postupoval správně, jestliže po zahájení insolvenčního řízení na majetek povinného neprovedl (podle nařízené exekuce) srážky ze mzdy, kterou u něj povinný pobíral.

S přihlédnutím k ustanovení § 109 odst. 1 insolvenčního zákona a k tomu, že nárok povinného na mzdu lze považovat za majetek povinného, postupoval žalovaný správně, jestliže mzdu povinného nepostihl a neprovedl exekučním příkazem určené srážky ze mzdy povinného v době od listopadu 2011 do května 2012. To odpovídá i logice insolvenčního řízení plynoucí např. z ustanovení § 111 insolvenčního zákona. Potud okresní soud vycházel i z dostupné komentářové literatury, podle které, bylo-li zahájeno insolvenční řízení, musí se plátce mzdy povinného (dlužníka) zdržet všech úkonů, jimž má být výkon rozhodnutí bezprostředně realizován, „tj. i provádění srážek pro účely výkonu rozhodnutí v rozsahu, v jakém mohou být při výkonu rozhodnutí nebo exekuci uspokojeny přednostní pohledávky náležící mzda nebo jiné příjmy povinného (dlužníka) ode dne zahájení insolvenčního řízení do majetkové podstaty“ Drápal, L., Bureš, J. a kol.: Občanský soudní řád II. § 201 až 376. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2009 (dále jen „Komentář“), str. 2320.

Z „rozhodnutí“ Nejvyššího soudu ze dne 2. května 2012, sp. zn. 20 Cdo 2933/2011 jde o rozsudek, který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný na webových stránkách Nejvyššího soudu, na něž poukazoval žalobce, lze dovodit, že Nejvyšší soud setrval na názoru vyjádřeném ve stanovisku svého občanskoprávního a obchodního ze dne 17. června 1998, Cpjn 19/98, uveřejněném pod číslem 52/1998 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 52/1998“), podle kterého možný nesoulad mezi pokyny (příkazy, zákazy), které těmto osobám plynou z rozhodnutí soudu při exekuci na majetek úpadce, a účinky, jež nastaly prohlášením konkursu, musí být vždy řešen ve prospěch konkursní podstaty. Odtud plyne, že v době, kdy bylo zahájeno insolvenční řízení, nebyl žalovaný oprávněn provádět exekuci srážkami ze mzdy povinného (bez ohledu na to, zda tak dříve činil) a jeho postup byl správný.

K odvolání žalobce Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 15. března 2016, č. j. 17 Co 141/2015-72:

1/ Potvrdil rozsudek okresního soudu (první výrok).

2/ Uložil žalobci zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 10.700 Kč (druhý výrok).

Odvolací soud - vycházející rovněž z ustanovení § 292 o. s. ř. a z ustanovení § 109 odst. 1 písm. c/ a § 111 insolvenčního zákona - dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k následujícím závěrům:

Žalovaný nepochybil, jestliže po zahájení insolvenčního řízení na majetek povinného nepokračoval v

nařízené exekuci srážkami ze mzdy povinného a neprováděl srážky z jeho mzdy; ta je (totiž) majetkem dlužníka a spadá do majetkové podstaty, s níž může dlužník (jak plyne z ustanovení § 111 insolvenčního zákona) nakládat velmi omezeně. Vyplývá-li ze zákona výslovně, že po zahájení insolvenčního řízení nelze provést exekuci, (pak) je nepochybné, že plátce mzdy dlužníka se musí zdržet všech úkonů, jimž má být exekuce bezprostředně realizována, tedy i provádění srážek ze mzdy povinného pro účely exekuce. Odkaz žalobce na „rozhodnutí“ Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 3544/2014 (jde o usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. května 2015) není přílehlavý, neboť to na posuzovanou věc nedopadá.

Proti rozsudku odvolacího soudu (a to proti oběma jeho výrokům) podal žalobce dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, namítaje (poměřováno obsahem dovolání), že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Dovolatel poukazuje na dikci ustanovení § 109 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. ledna 2014 a na důvodovou zprávu k této změně insolvenčního zákona šlo o důvodovou zprávu k vládnímu návrhu novely insolvenčního zákona přijaté následně coby zákon č. [294/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. [312/2006](#) Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, uváděje, že předmětná novela platí i na toto řízení. Dále dovolatel – vycházející z ustanovení § 47 odst. 1 a 2 zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekučního řádu), a o změně dalších zákonů – cituje z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. srpna 2008, sp. zn. 29 Cdo 339/2008, uveřejněného pod číslem 64/2009 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 64/2009“) a uzavírá, že připustit výklad, který by po zahájení insolvenčního řízení umožnil dlužníku nakládat s prostředky postiženými výkonem rozhodnutí nebo exekucí, by znamenalo obcházet účel obou řízení na úkor práv všech věřitelů.

Ustanovení § 109 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona, je dle dovolatele zapotřebí vykládat pouze tak, že zaměstnavatel (zde žalovaný coby poddlužník) je povinen provádět srážky ze mzdy povinného, ale nesmí je do rozhodnutí o způsobu řešení úpadku povinného vyplácet oprávněnému.

Žalovaný ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout, maje je za nedůvodné. K tomu též uvádí, že ustanovení § 109 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. ledna 2014, na danou věc nedopadá. Dovolatelův odkaz na R 64/2009 nemá žalovaný za přílehlavý.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2013) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení, jak se pravidlo vyjádřené v § 109 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona uplatní (má uplatňovat) je-li prováděna exekuce srážkami ze mzdy povinného (insolvenčního dlužníka), jde o věc dovolacím soudem beze zbytku nezodpovězenou.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy,

jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona a občanského soudního řádu:

Účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení
§ 109 (insolvenčního zákona)

(1) Se zahájením insolvenčního řízení se spojují tyto účinky:

(...)

c) výkon rozhodnutí či exekuci, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka, jakož i jiný majetek, který náleží do majetkové podstaty, lze nařídit, nelze jej však provést.

§ 266 (o. s. ř.)

(1) Na návrh může soud odložit provedení výkonu rozhodnutí, jestliže se povinný bez své viny ocitl přechodně v takovém postavení, že by neprodlený výkon rozhodnutí mohl mít pro něho nebo pro příslušníky jeho rodiny zvláště nepříznivé následky a oprávněný by nebyl odkladem výkonu rozhodnutí vážně poškozen.

(2) I bez návrhu povinného může soud odložit provedení výkonu rozhodnutí, lze-li očekávat, že výkon rozhodnutí bude zastaven (§ 268).

Nařízení a provádění srážek

§ 282 (o. s. ř.)

(1) V nařízení výkonu rozhodnutí přikáže soud plátcí mzdy, aby po tom, kdy mu bude nařízení výkonu doručeno, prováděl ze mzdy povinného stanovené srážky a nevyplácel sražené částky povinnému.

(2) Soud doručí nařízení výkonu rozhodnutí oprávněnému, povinnému a plátcí mzdy. Povinnému a plátcí mzdy je doručí do vlastních rukou.

(3) Povinný ztrácí dnem, kdy je plátcí mzdy doručeno nařízení výkonu rozhodnutí nebo usnesení obsahující vyznění o nařízení výkonu rozhodnutí (§ 294 odst. 3), právo na vyplacení té části mzdy, která odpovídá stanovené výši srážek.

§ 283 (o. s. ř.)

Jakmile nabude nařízení výkonu rozhodnutí právní moci, vyzní soud o tom plátce mzdy, který je pak povinen vyplácet oprávněnému částky sražené ze mzdy povinného.

Odklad a zastavení výkonu rozhodnutí

§ 289 (o. s. ř.)

(1) Povolí-li soud odklad výkonu rozhodnutí podle § 266 odst. 1, neprovádí plátce mzdy ze mzdy povinného srážky ode dne, kdy mu bylo doručeno usnesení o povolení odkladu, dokud mu nebude doručen příkaz soudu, aby se ve srážkách pokračovalo.

(2) Povolí-li soud odklad výkonu rozhodnutí podle § 266 odst. 2, provádí plátce mzdy srážky dále, ale nevyplácí je oprávněnému, dokud nebude odklad výkonu zrušen. Zastaví-li soud výkon rozhodnutí, vyplatí plátce mzdy sražené částky povinnému.

V této podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona a občanského soudního řádu v době, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení na majetek povinného (J. S.) [14. listopadu 2011, v 7.22 hodin, kdy byla v insolvenčním rejstříku zveřejněna vyhláška, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení vedeného na majetek povinného na základě insolvenčního návrhu povinného z 11. listopadu 2011], jakož v době pokrývající rozhodné období (do května 2012 včetně). Ustanovení občanského soudního řádu nedoznala změn ani později.

V takto ustaveném právním rámci shledává Nejvyšší soud především nepřipadnou argumentaci dovolatele, že pro postup žalovaného při provádění srážek ze mzdy povinného v rozhodném období (v době od listopadu 2011 do května 2012) je určující úprava ustanovení § 109 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. ledna 2014 (po novele provedené zákonem č. [294/2013](#) Sb.).

K tomu budiž uvedeno, že článek II části první zákona č. [294/2013](#) Sb. určuje, že zákon č. [182/2006](#) Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, platí i pro insolvenční řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, právní účinky úkonů, které v insolvenčním řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány.

Takto formulované přechodné ustanovení vyjadřuje tradiční zásadu procesního práva o časových mezích procesních zákonů. Z povahy procesního práva (totiž) plyne, že změny, které přináší procesní právo nové, mohou působit výlučně ode dne nabytí účinností nového zákona, a to i pro řízení, jež byla zahájena před jeho účinností. Účinky procesních úkonů účastníků i soudu, které s nimi spojovala či nespojovala dřívější procesní úprava, však zůstávají zachovány [srov. k tomu např. R 52/1998, bod XII., str. 180 (356) a přímo k výkladu předmětného přechodného ustanovení pak důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. května 2016, sp. zn. 29 Cdo 1136/2016, uveřejněného pod číslem 26/2017 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek].

Jinak řečeno, pro posouzení, zda plátce mzdy povinného postupoval v rozhodném období (v době od listopadu 2011 do května 2012) v souladu s účinky spojenými se zahájením insolvenčního řízení na majetek povinného (jež nastaly 14. listopadu 2011), je určující úprava těchto účinků v rozhodném období; představa, že by správnost postupu plátce mzdy povinného v rozhodném období měla být (zpětně) prověřována a následně sankcionována na základě pravidel zavedených až po více než dvou letech, se ostatně vzpírá i obecné logice. Dovolání tudíž potud není důvodné.

Pravidla, na jejichž výslovné zavedení s účinností od 1. ledna 2014 dovolatel argumentačně spoléhal, však pro dobu před 1. lednem 2014 (včetně rozhodného období v této věci) byla dovozována výkladem. V pozitivním slova smyslu lze podle (již ustálené) judikatury Nejvyššího soudu označit jako úkon, jímž se „provádí“ výkon rozhodnutí nebo exekuce, každý úkon, jímž má být výkon rozhodnutí nebo exekuce bezprostředně realizován [srov. např. R 52/1998, bod XXVI., str. 194 (370) nebo (pro poměry upravené insolvenčním zákonem) důvody usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. dubna 2016, sp. zn. 31 Cdo 1714/2013, uveřejněného pod číslem 56/2017 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 56/2017“)].

V negativním smyslu slova pak lze obecně říci, že úkonem, jímž se provádí výkon rozhodnutí nebo exekuce, není úkon učiněný (jen) k zajištění dlužníkovy majetku pro účely jeho postižení takovým výkonem rozhodnutí nebo exekucí (srov. opět důvody R 56/2017).

Pro odpověď na otázku, jak měl plátce mzdy povinného (žalovaný) postupovat v rozhodném období poté, co 14. listopadu 2011 nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení na majetek povinného, je pak (při absenci odlišné úpravy v insolvenčním zákoně) určující především pojmenování toho, jak dočasný zákaz dalšího provádění výkonu rozhodnutí nebo exekuce definuje ve vztahu k právem a povinnostem plátce mzdy povinného samo exekuční právo. Dočasný zákaz provádění výkonu rozhodnutí nebo exekuce plynoucí z § 109 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona je

významově srovnatelný s institutem odkladu provedení výkonu rozhodnutí (§ 266 o. s. ř.), respektive s institutem odkladu exekuce (§ 266 o. s. ř. ve spojení s § 54 exekučního řádu).

Při absenci případných odchylek v exekučním řádu se na provádění exekuce srážkami ze mzdy a jiných příjmů použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu upravující výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy (§ 60 exekučního řádu). Vliv povoleného odkladu výkonu rozhodnutí (exekuce) při výkonu rozhodnutí (exekuci) srážkami ze mzdy povinného na povinnosti plátce mzdy povinného pak upravuje ustanovení § 289 o. s. ř. Toto ustanovení (jak citováno shora) definuje povinnosti plátce mzdy povinného jinak při povolení odkladu výkonu rozhodnutí nebo exekuce podle § 266 odst. 1 o. s. ř. (neprovádí srážky ze mzdy povinného) a jinak při povolení odkladu výkonu rozhodnutí nebo exekuce podle § 266 odst. 2 o. s. ř. (provádí srážky dále, ale nevyplácí je oprávněnému).

Z povahy institutu upraveného ustanovením § 109 odst. 1 insolvenčního zákona je rovněž zjevné, že účinek plynoucí z odstavce 1 písm. c/ (zákaz dalšího provádění výkonu rozhodnutí nebo exekuce) se prosazuje (na rozdíl od úpravy obsažené v § 266 odst. 1 o. s. ř.) bez vazby na zkoumání poměrů oprávněného (potud, zda „oprávněný by nebyl odkladem výkonu rozhodnutí vážně poškozen“) a jeho prvořadým cílem je zajistit nikoli to, aby se po dobu zákazu provádění dalšího výkonu rozhodnutí nebo exekuce (po dobu odkladu výkonu rozhodnutí) příjmy postižené dosud srážkami ze mzdy povinného (insolvenčního dlužníka) opět ocitly v dispozici povinného a jeho rodiny, nýbrž to, aby dalším uspokojováním věřitele s vykonatelnou pohledávkou nebyl poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení narušen (zpravidla v neprospěch věřitelů nevykonatelných pohledávek) princip poměrného uspokojení dlužnickových věřitelů v insolvenčním řízení (srov. též § 1 písm. a/ a § 5 písm. a/ a b/ insolvenčního zákona). Tomu odpovídá (obdobně jako u účinků odkladu výkonu rozhodnutí povoleného podle § 266 odst. 2 o. s. ř., popsaných v § 289 odst. 2 o. s. ř.) závěr, že plátce mzdy povinného provádí srážky ze mzdy povinného dále, leč nevyplácí je oprávněnému (soudnímu exekutorovi).

Jinak řečeno, jestliže v průběhu exekuce na majetek povinného srážkami ze mzdy povinného nastanou účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení vedeného na majetek povinného uvedené v § 109 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona, provádí plátce mzdy srážky ze mzdy povinného dále, ale nevyplácí je oprávněnému (soudnímu exekutorovi), dokud tyto účinky nepominou. Pominou-li účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení na základě některého z „jiných“ rozhodnutí o insolvenčním návrhu (§ 142 a § 146 odst. 1 insolvenčního zákona) [v tomto případě na základě usnesení o zastavení insolvenčního řízení], vyplatí plátce mzdy povinného sražené částky oprávněnému (soudnímu exekutorovi). Bude-li rozhodnuto o úpadku povinného, bude postup plátce mzdy povinného ohledně sražených částek závislý na zvoleném způsobu řešení úpadku dlužníka; po prohlášení konkursu je vyplatí insolvenčnímu správci (§ 246 odst. 1 insolvenčního zákona), při oddlužení zpeněžením majetkové podstaty je vyplatí insolvenčnímu správci jako dlužníkův majetek nabytý předtím, než nastaly účinky schválení oddlužení (§ 398 odst. 2 insolvenčního zákona) a od účinnosti rozhodnutí o schválení oddlužení již další srážky ze mzdy povinného ve vazbě na daný výkon rozhodnutí nebo exekuci neprovádí a při oddlužení plněním splátkového kalendáře je vyplatí povinnému (dlužníku) a od účinnosti rozhodnutí o schválení oddlužení již další srážky ze mzdy povinného ve vazbě na daný výkon rozhodnutí nebo exekuci neprovádí (srov. § 409 odst. 2 insolvenčního zákona) [postup plátce mzdy podle § 406 odst. 3 písm. d/ insolvenčního zákona je již navázán na insolvenční řízení].

O tom, že provádění srážek ze mzdy povinného má (nejsou-li vypláceny oprávněnému, respektive soudnímu exekutorovi) charakter úkonu učiněného (jen) k zajištění dlužníkovu majetku pro účely jeho postižení takovým výkonem rozhodnutí nebo exekucí, Nejvyšší soud pochyb nemá (srov. opět důvody R 56/2017). Rozpor s komentářovou literaturou zmíněnou okresním soudem (Komentář, str. 2320) Nejvyšší soud nenalézá, když citovanou pasáž Komentář vnímá tak, že jí je míněno provádění srážek ze mzdy povinného tím způsobem, že nejde (zjednodušeně řečeno) o postup podle § 289 odst.

2 o. s. ř., nýbrž o postup dle § 283 o. s. ř. (kdy jsou sražené částky též vyplaceny oprávněnému, respektive soudnímu exekutorovi). Tomu ostatně odpovídá i dikce ustanovení § 282 odst. 3 o. s. ř., jež ztrátu práva povinného na vyplacení té části mzdy, která odpovídá stanovené výši srážek, spojuje s nařízením výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Právní posouzení věci odvolacím soudem tedy správné není. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí zrušil (včetně závislého výroku o nákladech řízení). Jelikož důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí také na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud (včetně závislého výroku o nákladech řízení) i toto rozhodnutí a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody](#)
- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společenství vlastníků jednotek](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o zápůjčce, insolvence](#)
- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Pozůstalost](#)